

Søfolk ser i almindelighed ikke meget af verden, selv om de sejler på langfart. Havet ser de og himlen, men landene og livet ikke. De kommer sjældent i land, mange steder har ingen havne, skibet lægger til på redene og losses ved både. Da er landgang vanskelig. Om dagen er der desuden nok at gøre om bord, og kommer de i land en aften, så når de sjældent forbi hine rækker af pjaltede, forsultne kvinder. Lars og Peter tog landlov sammen. De omgik sirenerne og vandrede op ad byens stærkt oplyste, træbrolagte hovedgade. Det var på den tid af aftenen, hvor hele det rørlige Spanien er på strøget. Der var mange glimtende sorte øjne, men ingen, der havde ærinde til to simple matroser. Tavse kom de ud på det store torv. Fra en café klang kastagnetter, derinde dansedes fandango af sminkede piger i korte skørter og med høje spark. Brødrene krøb op på springvandskummen og kiggede en stund over de blindede ruder ind på de dansende skønheder. Tavse og drømmende slentrede de videre og kom til snævre gader med høje huse, hvor balkonerne gik tæt sammen. Et sted i gaden stod træporten åben, og de så gennem en kunstigt udsmedet gitterport ind i en andalusisk gård med springvand i midten og søjler om alle fire sider. Under søjlerne hang en ampel og kastede rødt lys ned over mørke myrteblade. Inde under myrterne sad to unge piger i hvide kjoler. Peter standsede og betragtede dem henrykt, Lars gik frem og ruskede i gitterporten. En fed gammelkone kom med et nøgleknippe og lukkede dem ind. De kom der gentagende, og Peter forelskede sig hidsigt i den ene af de to unge piger. Hun var engelsktalende og havde været gift et par år i Gibraltar; men hendes mand var løbet fra hende. Hun så godt ud.

Lars blev betænkelig ved brorens tilbøjelighed og søgte at tage ham til andre piger, når de havde landlov. Men så blev han trodsig og uregerlig. En morgen stod Lars og vaskede kahytstaget, Peter gik og gjorde tanken i stand til at tage mod regnvand. Inde over land tordnede det. De talte ikke sammen; for første gang i deres samliv havde der været en scene mellem dem - det var i anledning af pigen. Peter var opsat på at gifte sig med hende, Lars stod imod. Han var for enfoldig i sin opfattelse af kvinden til at dømmes pigen for hendes håndtering. Det var nu engang hendes levebrød at sælge sig selv til hvem der kom, og hun kunne være lige god for det, når hun først blev taget ud af det. Men hovedsagen var for ham, at hun ikke mente det alvorligt med de løfter, hun gav Peter, men var "løs på det". En engelsk kaptajn havde nok sin faste gang dér.

Mæglerens bud kom springende ned over havnen, krøb over rælingen og afleverede breve og aviser til styrmanden. Der var brev til brødrene. Lars åbnede det, Peter kiggede ham over skulderen. Det var hjemme fra, skrevet af den gudelige skomager, dikteret af moren: Hun lå til sengs med overskåret håndled, faren var gået ind til den guldbrolagte Davidstad, de saliges bolig, det var kommet så underligt, Gud havde i sin uransagelige visdom villet det således. Der havde været gudeligt møde om formiddagen, skomageren havde talt, siden havde faren også talt og givet et stærkt vidnesbyrd. Efter tjenesten havde han været tavs, men om eftermiddagen havde han talt til hende i hjemmet, dejlige ord om Djævelens rasende stormløb mod Gudsriget, Herrens vælde og helvedes yderste mørke. Så havde han sagt meget, hun ikke forstod, var faldet sammen en stund, for så op og så underlig ud, skar tænder og truede ad djævlene, kun han kunne se. Han var i kamp med fristeren og greb en stor kniv, tog først konen for den Onde og skar hende i håndledet, vendte sig dernæst mod sit eget legeme. Hun løb efter hjælp. Da de kom tilbage, lå han på gulvet med overskåret strube. Han sov hen kort efter med sin himmelske fars navn på læberne.

Lars var gledet ind i den grå, kolde forstenethed, der hos ham trådte i stedet for stærke sindsbevægelser. Han havde en følelse af, at han burde sørge, og var flov over sin egen ligegyldighed. Han så sky op på broren. Denne sad og huggede sin kniv fast i et vandfad og vrikkede den løs igen gang efter gang. En stund kom og svandt det i hans blik med underlige vilde glimt, og derpå syntes Lars, at der skød det samme tvingende noget frem i hans blik, som der havde været i farens. Men så slappedes det med et og flød ud; han jog sig afværgende med hånden over panden. „Djævelen," stønnede han og begravede ansigtet i sine hænder. „Sludder!" sagde Lars, „prædikanterne, ene og alene prædikanterne!" Han lagde sin hånd beroligende på Peters skulder, men derved kom denne til at skælve stærkt, og Lars tog hurtigt hånden til sig.

Da Lars noget efter kom ned i lukafet, sad Peter der med missionssangbogen opslået foran sig og sang en sang fra sin søndagsskoletid:

”Har du ej lyst til i himlen at komme,
bjærge din sjæl, førend tiden er omme?
Tænk på din Skaber, hans ord og hans domme,
medens du er ung, medens du er ungl!”

Den sangbog havde ikke været rørt før i alle søfartsårene. Lars følte, at dæmonen fra hans egen barndom havde stukket hovedet grinende frem og rakt tunge ad hans bror. Han tog lempeligt sangbogen fra ham og fik ham til at hjælpe med noget foregivet arbejde. Siden drak han vin med ham, til han fik ham overstadig glad igen, og om aftenen tog han landlov og førte ham selv op til pigen fra Gibraltar. Blo t få ham til at glemme nu, så ordnede det andet sig nok af sig selv. Peter var sig selv igen. Om aftenen sad han strålende glad under myrterne og aftalte med pigen, at hun skulle rejse nord på til Hamborg. Der skulle han så møde hende, og de ville følges ad hjem til Bornholm og holde bryllup. Hun smøg sig ind til ham og hviskede ham i øret om, hvor dejligt det ville være at komme ud af forholdene her og bort til det fremmede land - og slet ikke kende andre end ham og hans rare bror. Hun havde gæld hos værtinden for hvide kjoler; den ville Peter ha hende til at løbe fra, men det satte hun sig bestemt imod. Så måtte Peter udrede til det og rejsen, så langt han kunne, og Lars lagde resten til. Skibet var klar til at sejle, de ventede kun på lodsens for at stikke i søen. Peter fik af kaptajnen lov til at løbe op til en skibshandler og købe sig et par sko, når han skyndte sig. Lodsens kom om bord, men Peter vendte ikke tilbage. Man ventede en hel time på ham, kaptajnen bandede - han havde ingen folk at undvære. Lars var overrasket og urolig og kastede lange blikke mod land. Var det virkelig en ny volte (red: vending), Peter havde slået, eller var det måske tilfældigt? Han håbede til det sidste at se broren komme løbende ned over havnepladsen og springe om bord. Men skibet gled ud af havnen, og der var ingen bror at øjne. Det var et slag for Lars, det kom helt bag på ham. Han ha vde aldrig behøvet at gøre sig klart, hvor meget han holdt af broren, men nu vidste han det, og at han ikke kunne lade ham i stikken i et fremmed land.

Malaga var dukket op under synskredsen, solen var gået ned bag bjergene, mørket faldt på. Lars gik til ro, han skulle have hundevagten fra 12-2. Da han blev purret ud ved midnat og overtog sin vagt, løb de ind i Gibraltarstrædet. Vinden var god, men strømmen løber altid indad dér, og de holdt sig nær „Klippen” for at undgå midten, hvor strømmen er stærkest. Det havde Lars gjort regning på. Da de var en lille kvartmil udfor Gibaltarklippen, hørte rorgængerens et plask forude og så, at Lars var forsvundet fra bakken, hvor han havde udkig. Der blev råbt ”Mand over bord!” og purret ud. Kaptajnen kom på dækket; han så straks, at det var overlagt, greb i sit raseri en bøsse og fyrede den af i den retning, flygtningen måtte ha ta get. Han tænkte på at sætte båd i søen og forfølge ham, men opgav det igen - den gunstige vind måtte benyttes, ellers kunne man komme til at ligge i uger og vente på næste lejlighed til at slippe gennem strædet. Man nøjedes med en bemærkning i skibsjournalen, og kursen blev taget op på ny. Lars” første arbejde i vandet var at skille sig ved alt det overflødige tøj. Det var ham ingen sag at få olietrøje og kavaj af, lidt mere vanskelighed voldte det at blive de tunge vandstøvler kvit. Da det var lykkedes, baskede han et par gange overgivent i bølgerne og tog så retningen ind mod fæstningen. Strømmen forskød ham, og det tog ham en time at nå foden af den ubestigelige klippe. Han krøb og svømmede rundt om den, stjal sig forbi vagten på det smalle fed, der forbinder Gibraltar med Spanien og tog til fods retningen mod Malaga. Om dagen skjulte han sig for ikke at blive opsnapet af den spanske civilgarde, om natten vandrede han. Han levede af druer og frugter, som han stjal fra bønderne. Efter tre dages vandring nåede han Malaga og fandt efter nogen søgen sin bror i et engelsk missionshjem. Så snart Peter fra et skjul havde set skibet stikke i søen, var han gået op til sin pige, men var kommet til ulejlighed. Pigen havde ikke ventet ham og ville ikke lukke ham ind - den engelske kaptajn var der. Peter havde tiltunget sig adgang til huset, og da den tykke kaptajn ville smide ham ud igen, havde han pryglet ham igennem. Næste dag var kaptajnen sejlet og havde taget pigen

med sig. Da var Peter blevet helt ude af sig selv, havde givet sig til at svire sammen med negerhavesjoverne og havde lagt sig ud med politiet. Men netop som politiet ville slæbe af med ham, havde den engelske missionær lagt sig imellem og taget ham med til "Hjemmet". Der sad han og blev undervist i Johannes Åbenbaring af en hektisk ung mand med briller, kruset skæg og løvemanke, da Lars kom. Og imellem dem så Lars tydelig den grinende dæmon fra hans egen barndom stikke hovedet frem og række tunge. Lars fik med besvær broren ud af missionærens klør, og de kom med en tysker, der skulle til Stettin. Derfra tog de hjem. De var ked af langfarten og slog sig ned i Rønne. For deres spareskillinger købte de båd og redskaber og gav sig til at fiske.